

Levél az ötvenesztendős Simai Mihálynak

Kedves Miska!

Vegyünk egy nyirkos, szeles novemberi napot, amikor én rosszkedvűen, de gyalog és hajadonfőtt becaplatok a szerkesztőségbe lakótelepi lakásomból (mert itt legalább csend van!), s nagy nehezen rászánom magam a napi munkára, aminek első állomása az, hogy téged felhívjalak, és megbeszéljük a soron következő teendőket. Téged ugyanis évek óta tartó betegséged ilyenkor a szobádhoz köt, látszólag tehát remeteéletre kényszerülsz. De alig veszed fel a kagylót, alig szólalsz meg, máris világossá válik: Te vagy az, aki mindenről tudsz, Te tudod, mit hol kell keresni a kéziratokkal, levelekkel zsúfolt fiókokban, a Te ötleteid sziporkáznak fel a drót végén, Te mozdítasz ki ilyenkor is álmatag rosszkedvemből, holott Te küszködsz az állandó hőemelkedésekkel, Te kényszerülsz beteg epéd miatt szigorú diétára, Te jelensz meg időnként krétafehér arccal köztünk, hogy aztán percek alatt felvidíts minket — mindenféle lelki nyavalyákban szenvedő egészségesekeket.

Tizenegy éve dolgozunk együtt a Kincskereső szerkesztőségében — csökkenő reálbérrel, de, azt hiszem, lankadatlan lelkesedéssel és igényességgel; a mi lapunknak — s talán elsősorban neked — sikerült bizonyítani; hogy nemcsak lehet jó gyereklapot szerkeszteni vidéken is, hanem leginkább csak itt lehet — ha ugyan a szegedi nagykörút által határolt terület inkább „vidéknek” tekinthető, mint a pesti — innen nézve ugyanis annak magabazártsága, provincializmusa a szembeötlőbb. Ez alatt a tizenegy év alatt Te voltál az, aki nemcsak szerkesztőként, hanem költőként, íróként is bizonyítottad: mindent tudsz a gyerekekről és a gyermekirodalomról. Igaz, műfajváltásodban talán annak is szerepe volt, hogy „felnőtt” lírád nem lett igazi visszhangra, holott... különösen (reméljük nem) utolsó „felnőtt” köteted, az 1974-es *Kenyérszegő* jó néhány verse szebb is, eredetibb is, mint nem egy felkapott divatköltő egész életműve. De Te válságok és görcsök nélkül találtál magadnak új és hálásabb közönséget: a gyerekeket. Már az is csodálatos, hogy először minden írássodat saját gyerekeiden „próbáltad ki”; az ő tetszésük, jóváhagyásuk kellett ahhoz, hogy útjukra bocsásd őket. Így születtek *Az égre pingált kiscsikó* versei, *A nádszálon szippantott tündér* meséi; s ahogy fiaid nagyobbak lettek: *A világ legszebb lovai* és *A sólymok szabadnak születnek* című nagyszerű regényeid, melyekben a még tiszta gyermekek és a természetüktől fogva romlatlan állatok szövetkeznek a felnőtt világ közönye, gonoszsága ellen. Utánaszámoltam: negyvenéves korodig három könyved jelent meg, negyven és ötven között nyolc. Pedig ezekben az években vált számodra a betegség epizódból „állapottá”.

Ezért is hiszek benne, hogy még sokáig köztünk leszel. Te, aki személyes balszerencsédből közös javakat varázsoatsz, epéd és tüdőd minden cselvétele ellenére is még évtizedekig fogsz újabb és újabb meglepetéseket szerezni nekünk — barátainak és olvasóidnak, s mindenekelőtt a Te könyveidet olvasó gyerekek tízezeinek.

BAKA ISTVÁN